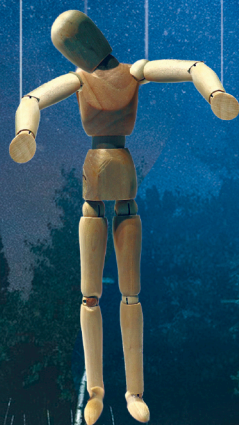

人魚の眠る家

มนุษย์ ตุ๊กตา

อิวาฮิโนะ เคโอะ เชน

ชิรัต ชิรพิริยะ แปล

เด็กน้อยที่ถูกปลุกติดราวกับตุ๊กตาในร่างคน กับวันวนทองคำตามว่าเธอยังมีชีวิตอยู่หรือไม่

จากปลายปากกาของนักเขียนที่โด่งดังไปทั่วเอเชีย!

บทนำ

บ้านหลังนั้น อยู่ลึกเข้าไปในซอยแยกจากถนนใหญ่ที่มีรถยนต์มากมายวิ่งขวักไขว่ไปมา บ้านหลังอื่นในละแวกนั้นมีขนาดใหญ่เช่นกัน ทว่าบ้านหลังนั้นกลับดูโอ่อ่าเป็นพิเศษ เวลาเดินผ่านหน้าประตูรั้วหลังกลับจากโรงเรียนประถม โซโกนึกเสมอว่าบ้านแบบนี้เองที่เรียกว่า ‘คฤหาสน์’ เคยจินตนาการเหมือนกันว่าผู้อยู่อาศัยจะเป็นคนแบบไหน ยิ่งก็ต้องเป็นคนที่รวยมากอย่างแน่นอน ไม่รู้ว่าในบ้านจะมีสระว่ายน้ำ หรือเลี้ยงสุนัขตัวใหญ่เหมือนวัวไว้อะไรหรือไม่

ประตูรั้วเป็นลายฉลุสวยงาม เห็นที่ไรโซโกอยากแอบมองเข้าไปจากช่องว่างนั้นทุกครั้ง เหตุที่อดใจไว้เพราะคิดว่า ‘คฤหาสน์’ หลังใหญ่แบบนี้คงมียามที่ดูน่ากลัวอยู่แน่ๆ

แต่โอกาสกลับมาเยือนโดยไม่คาดฝัน

วันนั้นเป็นวันที่มีลมแรง ขณะเดินฝ่าแรงลมไปตามทางที่เดินอยู่เป็นประจำ จู่ๆ หมวกเบสบอลที่สวมอยู่ถูกลมพัดปลิวไปด้านหลัง ตอนที่รีบลงลานหันไปทันได้เห็นหมวกปลิวข้ามรั้ว

รั้วบ้านหลังนั้นเอง

โซโกคิดไม่ตกว่าจะทำยังไงดี ควรกดอินเตอร์โฟนให้คนในบ้านเก็บให้ดีกว่าหรือไม่

ขณะใช้ความคิดพลางเดินเข้าไปใกล้ ประตูรั้วที่ปกติจะปิดสนิทกลับแง้มอยู่เล็กน้อยราวกับจะเชิญชวน ดูเหมือนในนั้นจะไม่มียามท่าทางน่ากลัวอยู่

โซโกค่อยๆ ดันประตูรั้ว ต่อให้มีใครเห็น แค่ออกเรื่องที่หมวกปลิว

เข้ามาคงไม่มีปัญหา

พอก้าวเข้าไปบริเวณด้านหน้าแล้วมองเห็นตัวบ้าน ตัวบ้านเป็นอาคารสองชั้นเหมือนในหนังต่างประเทศ ไม่มีสระว่ายน้ำ แต่มีสวนกว้าง

บนพื้นทางเดินปูแผ่นหินทอดยาวไปจนถึงตัวบ้าน จากตรงนั้นเลื่อนสายตาไปด้านข้างเล็กน้อยจะเป็นกำแพงบ้าน หอมวกของโซโกตกอยู่ข้างหน้าต่าง

เขาเดินเข้าไปใกล้หน้าต่างด้วยความกังวลว่าอาจมีคนอยู่ เนื่องจากผ้าม่านเปิดอยู่ทำให้เห็นข้างในได้อย่างชัดเจน ตรงริมหน้าต่างมีกุหลาบสีแดงวางประดับไว้

เขาก็มองหามวกแล้วมองหน้าต่างที่อยู่ข้างๆ อีกครั้ง ความสูงของหน้าต่างอยู่ในระดับที่เขามองเข้าไปข้างในได้ โซโกจึงเข้าไปเกาะตรงขอบหน้าต่างด้านล่างแล้วค่อยๆ เขย่งดู

มองเห็นคอมพิวเตอร์นาฬิกาแขวนผนัง ขณะที่กำลังพยายามจะระเงมมองลงไปด้านล่าง เขากลับเห็นร่างใครคนหนึ่งจ้องต้องรีบหดคอด้วยความตกใจ

อยากลองชะเง้อดูอีกครั้ง เพราะที่เห็นเมื่อครู่คือเด็กผู้หญิงตัวเล็กซำยังดูเหมือนกำลังหลับอยู่

เมื่อลองแอบดูอีกครั้งพบว่า เป็นจริงดังคาด เด็กผู้หญิงสวมเสื้อไหมพรมสีแดงกำลังนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้รถเข็น

อายุน่าจะรุ่นราวคราวเดียวกับเขา พวงแก้มขาว ริมฝีปากสีชมพู และขนตาวาว หน้าอกขยับขึ้นลงแผ่วเบา คล้ายได้ยินเสียงลมหายใจยามหลับ

นึกสงสัยว่าทำไมเด็กคนนี้ถึงนั่งเก้าอี้รถเข็น สงสัยคงเป็นเพราะขาไม่ติดกระดูก

โซโกผละจากหน้าต่าง เดินออกไปปิดประตูรั้วให้เหมือนเดิมแล้วตรงกลับบ้าน

นับจากวันนั้น เรื่องของเด็กผู้หญิงคนนั้นไม่เคยเลื่อนหายไปจากสมอง ผลคือที่โซโกจะนึกถึงเด็กคนนั้นตลอด ทั้งผิวขาวๆ ริมฝีปากที่เหมือนกับ

กลีบดอกไม้ และดวงตาที่มีแพขนตายาว ตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อน

แม้ตอนนั้นแถมองผ่านหน้าต่าง ไม่ได้พบกันซึ่งๆ หน้าก็ตาม แต่เวลาผ่านหน้าบ้านหลังนั้นที่ไรโซโกมักนึกเสมอว่าอยากหาทางให้ได้พบหน้าเด็กคนนั้นอีก

จะใช้หมวกเป็นข้ออ้างอีกดีหรือเปล่า แต่ถ้าเป็นวันที่ลมไม่ค่อยแรง คงโดนจับได้ว่าโกหก

แต่แล้ววันหนึ่งเขาเกิดความคิดดีๆ ขึ้นมา ว่าที่จริงไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นหมวกก็ได้เน่า ไรโซโกจึงพับเครื่องบินกระดาษแล้วไปยืนหน้าบ้านหลังนั้นดูรอบๆ จนแน่ใจว่าไม่มีใคร ก่อนจะร่อนมันเข้ามาเร็ว

เขากดอินเตอร์โฟน หากบอกว่าขอเก็บเครื่องบินกระดาษคงได้รับอนุญาตให้เข้าไปแน่

แต่รออยู่นานก็ไม่มีเสียงตอบ ไรโซโกลังเลไม่รู้ว่าทำยังไงจึงลองดันประตูรั้ว ปรากฏว่ามันเปิดออกอย่างง่ายดาย

ลองสอดส่องดูข้างในไม่เห็นวี่แววว่ามีใครอยู่ เครื่องบินของไรโซโกตกอยู่กลางทางเดินที่ทอดสู่ตัวบ้าน หลังจากที่ได้เก็บมันขึ้นมาแล้ว เขาก็ค่อยๆ ตรงไปยังหน้าต่างบานนั้น วันนี้ผ้าม่านลูกไม้ปิดอยู่ พอมองจากไกลๆ จึงทำให้ไม่เห็นอะไรเลย

ไรโซโกเข้าไปยืนใต้หน้าต่างแล้วลองเขย่งเหมือนวันก่อน เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้กระจกหน้าต่างจนมองเห็นสภาพภายในห้องรางๆ ผ่านผ้าม่านลูกไม้

แต่แล้วก็ต้องผิดหวัง เพราะดูเหมือนเด็กคนนั้นจะไม่อยู่

เขาผลจากหน้าต่างแล้วตัดใจกลับบ้าน ทว่าตอนกำลังจะเดินออกไป จู่ๆ ประตูรั้วกลับเปิดออก

ผู้หญิงคนหนึ่งเข็นเก้าอี้รถเข็นเข้ามา เธอเห็นไรโซโกในทันทีจึงหยุดชะงักด้วยสีหน้าตกใจ ดวงตาฉายแววตำหนิว่า เธอเป็นใคร ทำไม่ถึงมาอยู่ที่นี่ได้

ไรโซโกวิ่งไปไขว่เครื่องบินกระดาษให้ดู “ร่อนเข้าแล้วมันเข้ามาในบ้านนะครับ กดออกแล้ว แต่ก็...”

ผู้หญิงคนนั้นทำสีหน้าเคลือบแคลง แต่พอได้ฟังที่โซโกบอกจึงพยักหน้าอย่างโล่งอก พูดตอบว่า “อ้อ เหนอจ๊ะ” ดูแล้วเธอน่าจะรุ่มราวคราวเดียวกับแม่ของเขา รูปร่างผอม แต่ใบหน้าสวย นี่ก็ออกเลยว่ามีดาราทองคนหนึ่ง ที่หน้าเหมือนกันมาก

โซโกมองเก้าอี้รถเข็นที่เด็กผู้หญิงคนนั้นนั่ง วันนี้เธอสวมเสื้อสีน้ำเงิน ดูท่าจะหลับอยู่เหมือนเมื่อวันก่อน

“มีอะไรเหนอจ๊ะ” ผู้หญิงคนนั้นถาม

“อ๊ะ...เปล่าครับ” โซโกตอบไปเช่นนั้น แต่เขารู้สึกว่าควรต้องพูดอะไรอีก “หลับสนิทเลยนะครับ”

“หุๆ ใช่มั้ยล่ะจ๊ะ” ผู้หญิงคนนั้นผุดยิ้ม จัดผ้าห่มที่คลุมตรงหน้าเด็กหญิง

“ขาไม่ดี เดินไม่ได้เหนอครับ”

คำถามของโซโกทำเอาเธอหล่นผุดสีหน้าน่ากลัวเล็กน้อย แต่ก็กลับมายิ้มแย้มตามเดิมในทันที

“ในโลกนี้จะมีคนอยู่หลายประเภท อย่างเด็กที่ขาเป็นปกติดี แต่ไม่สามารถเดินเล่นได้อย่างอิสระ คิดว่าสักวันหนูกจะเข้าใจเอง”

โซโกไม่ค่อยเข้าใจที่เธอพูดนัก มีตัวหรือที่ขาเป็นปกติดี แต่กลับต้องนั่งเก้าอี้รถเข็น

คิดเช่นนั้นพลางมองเด็กหญิงอีกครั้ง “ยังไม่ตื่นอีกแฮะ”

ผู้หญิงคนนั้น ซึ่งคงเป็นแม่ของเด็กสาวเอียงคอ ใบหน้ายิ้มแย้ม

“อืม...นั่นสิ วันนี้คงไม่ตื่นมั้งจ๊ะ”

“วันนี้?”

“อ้อ วันนี้นะ” หลังพูดเช่นนั้น ผู้หญิงคนนั้นค่อยๆ เข็นเก้าอี้รถเข็นไป “ไปก่อนนะจ๊ะ”

ลาก่อนครับ โซโกพูดตอบเช่นกัน

นั่นคือครั้งสุดท้ายที่ได้เข้าไปในบ้านหลังนั้น แต่โซโกไม่เคยลืมใบหน้าของเด็กผู้หญิงคนนั้นที่หลับอยู่ตลอดเวลา

ทุกครั้งที่ผ่านหน้าบ้าน...ไม่สิ ไม่ใช่เพียงแค่นั้น แต่ไม่ว่าทำอะไร

ภาพของเด็กผู้หญิงคนนั้นมักจะปรากฏขึ้นในสมองตลอด

เรื่องที่ผู้หญิงซึ่งคาดว่าคงเป็นแม่ของเด็กคนนั้นบอกว่าขาเป็นปกติดี แต่กลับเดินไม่ได้ มันหมายความว่าอย่างไรกันนะ

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ เวลาโซโกนึกถึงเด็กผู้หญิงคนนั้นจะต้องมีภาพนางเงือกผุดขึ้นมาในหัว นางเงือกเดินไม่ได้ เลยต้องได้รับการทะนุถนอมดูแลเป็นอย่างดีอยู่ในบ้าน แต่แน่นอนว่าเขาไม่ได้คิดจริงจังว่าเด็กคนนั้นเป็นนางเงือก...

ทว่ามีแค่ช่วงเวลาที่โซโกมีเวลาคิดถึงเกี่ยวกับเรื่องนั้น เพราะหลังจากนั้นไม่นานเขาก็ไม่มีเวลาแม้แต่จะมานึกถึงเรื่องของนางเงือกอีก

กว่าจะนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมาอีกทีก็เป็นเวลานานหลังจากนั้น

บทที่ ๑

คำคืนที่ยากลิ้ม

๑

ซอมเมอลิเยร์ ซูดดำเดินเข้ามาเมื่อไวน์ขาวในแก้วของคาโอริโกะ

หมด

“รับเป็นอะไรต่อดีครับ” เขาถามพลางมองคาโอริโกะสลับกับเอโนะคิตะฮิโรกิ ซึ่งนั่งฝั่งตรงข้าม

“ต่อไปเป็นหอยเป่าฮื้ออึ้ม้ย” เอโนะคิตะถามซอมเมอลิเยร์

“ใช่ครับ”

ถ้างั้น เอโนะคิตะมองคาโอริโกะแล้วเสนอความเห็น “เอาเป็นไวน์ขาวสองแก้วที่เข้ากับหอยเป่าฮื้ออึ้ม้ยครับ”

“ค่ะ แบบนั้นก็ได้”

เอโนะคิตะพยักหน้าทั้งรอยยิ้ม “ตามนั้นครับ” แล้วบอกซอมเมอลิเยร์

“รับทราบครับ จันทองเป็นตัวนี้ดีมัยครับ” ซอมเมอลิเยร์ชี้เมนูที่โชว์ให้เอโนะคิตะดู

“อืม แบบนั้นก็ได้ครับ รับประทานด้วย”

หลังจากซอมเมอลิเยร์ค้อมศีรษะอย่างนอบน้อมเดินผละไป “ตอนหลังเลควรปล่อยให้คนอื่นตัดสินใจครับ” เอโนะคิตะพูด “เพราะชินท้าวารู้สึกไวน์เอง แล้วไม่ถูกปาก ก็ไม่รู้จะไปโมโหใครครับ”

คาโอริโกะเอียงคอเล็กน้อยมองใบหน้าขาวได้รูปนั้น

“คุณหมอเคยโกรธคนอื่นด้วยหรือคะ”

เอโนะคิตะยิ้มเพื่อน “เคยสิครับ”

“เห มีมุมแบบนั้นด้วย”

“พูดให้ถูกคืออยากโมโหนะครับ แต่ที่จริงคิดว่าไม่ควรทำแบบนั้นจะดีกว่า”

ในเมื่อไม่ควรโมโหใคร ดังนั้นควรระวังมันเสียแต่แรกจะได้ดีต่อสุขภาพจิต
คนเราจำเป็นต้องมีหนทางรับมืออยู่เสมอครับ” เสียงทุ้มต่ำแต่กังวานของ
เอโนะคิตะละมุนก้องในหูและในใจคาโอรุโกะ

คาโอรุโกะรู้ว่าเอโนะคิตะอยากพูดอะไร จึงเลือกที่จะไม่พูดมากเกินไป
เพียงแต่ระบายไปยังโพลางผวกศีรษะรับคำ ดูเหมือนเขาเองก็พอใจไปปฏิบัติ
เช่นนั้น

ไวน์ขาวที่หอมเมอลิเยร์แนะนำเข้ากับเมนูหอยเป่าอู่มาก ดูท่าเอโนะคิตะ
คงไม่จำเป็นต้องโมโหแล้ว เขาสั่งไวน์แดงครึ่งขวดสำหรับอาหารจานหลัก แต่เป็น
คนเลือกยี่ห้อเอง เพราะเห็นว่าเผอิญมีไวน์แดงยี่ห้อที่รู้จักดี

“ตอนที่มันใจก็ต้องทำให้เต็มที่ครับ มันเป็นกฎเหล็กของการมีชีวิตแบบ
ก้าวไปข้างหน้า” เอโนะคิตะยิ้มแบบซุกซน เผยให้เห็นฟันซี่ขาวจากช่องว่าง
ระหว่างริมฝีปาก

ต่อจากอาหารจานหลักก็เป็นของหวาน คาโอรุโกะทานผลไม้กับ
ช็อกโกแลตในจานไปพลางฟังเรื่องที่เอโนะคิตะพูด ประวัติเกี่ยวกับของหวาน
ที่เขาเล่าขึ้นทั้งสนุกและน่าสนใจมาก ซึ่งไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเพราะเทคนิค
ในการพูดของเขาเองที่เป็นส่วนสำคัญ

“อร่อยมากจนทานเสียเยอะเกินเลยล่ะ พรุ่งนี้คงต้องไปว่ายน้ำที่ฟิตเนส
แล้วสิ” คาโอรุโกะกดหน้าท้องผ่านเสื้อ

“ทานแล้วผาละอู เป๊ะเลยนะครับ สีหน้าก็ดูเปลี่ยนจากปีก่อนเป็น
คนละคนเลย” เอโนะคิตะพูดขณะถือแก้วกาแฟ

เพราะคุณหมอนั้นแหละค่ะ คาโอรุโกะนึกถึงคำนี้ ทว่าไม่ได้พูดออกไป
เพราะคิดว่าที่อุตสาหะคุยมาทั้งหมดจะกลายเป็นเพียงบทสนทนาเกเรนๆ

หลังจากจากร้านอาหารทั้งคู่ไปที่บาร์ประจำ นั่งข้างกันตรงมุมเคาน์เตอร์
คาโอรุโกะสั่งสิงคโปร์สลิง ส่วนของเอโนะคิตะเป็นอินโทนิก

“คืนนี้พวกเด็กๆ อยู่ที่ไหนครับ ที่บ้านคุณพ่อคุณแม่อีกรึเปล่า”
เอโนะคิตะยกแก้วทัมเบลอร์เข้ามากระซิบข้างหู

คาโอรุโกะพยักหน้าเบาๆ รู้สึกจุกจิกกับลมหายใจนั้น “บอกไปว่าจะไปเจอ
เพื่อนสมัยเรียนนะค่ะ”

“อย่างนี้เอง ขอถามหน่อยนะครับ เพื่อนที่ว่ามีแต่ผู้หญิงหรือเปล่า”

“ค่ะ บอกไว้อย่างนั้น...” คาโอริโกะเหลือบมองเขาด้วยหางตา “แต่อาจจะกลายเป็นว่ามีผู้ชายมาด้วยก็ได้ เพราะไม่ได้บอกคุณแม่ไว้ชัดเจนนะคะ”

“ดีแล้วครับ แค่นั้นก็ช่วยให้ผมหายรู้สึกผิดมากแล้ว เพราะผมไม่ใช่เพื่อนสมัยมหาวิทยาลัยของคุณ แล้วนอกจากเราก็ไม่มีคนอื่นด้วย” เอโนะคิตะกลืนยีนโหนิก “สรุปคือนั่นลูกคุณค่างที่บ้านคุณพ่อคุณแม่ของคุณใช้มั๊ยครับ”

“ค่ะ ป่านนี้คงหลับแล้ว”

เอโนะคิตะพยักหน้าเหมือนเข้าใจ

นี่ไม่ใช่บทสนทนาไร้ความหมาย เขาถามมาด้วยเจตนาชัดเจน คาโอริโกะเองก็ตอบโดยเข้าใจดี ทั้งคู่ไม่ใช่เด็กๆแล้ว

“ออกจากที่นั่นมั๊ยครับ” เอโนะคิตะพูดขณะดูนาฬิกาข้อมือ

คาโอริโกะเองก็ดูเวลา ตอนนี้เลยห้าทุ่มมาเล็กน้อย ก่อนตอบว่า ค่ะ หลังจากชำระเงินเสร็จและออกจากร้าน เอโนะคิตะดูนาฬิกาอีกครั้ง

“เอายังไงต่อดีครับ ดูเหมือนผมยังอยากดื่มต่ออีกหน่อย”

“มีร้านน่านั่งมั๊ยล่ะคะ อย่างบาร์ลับหูลับตาคน”

เอโนะคิตะเกาหัวทำทางอีกอัก

“ต้องขอโทษด้วยจริงๆครับ คินนี่ไม่ได้วางแผนเรื่องนั้นเลย เพราะได้ไวน์หายากมาและแช่เย็นไว้แล้ว เลยกะว่าจะชวนไปดื่มด้วยกัน”

ที่ว่าแช่เย็นไว้คงเป็นในห้องเขา จากบทสนทนาในคินนี่รู้สึกได้ว่า เอโนะคิตะหวังจะพัฒนาความสัมพันธ์กับตนขึ้นอีกระดับ คาโอริโกะไม่เคยไปที่ห้องเขา และยังไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางกาย

หลังจากล้งเลอยู่เพียงเล็กน้อย คาโอริโกะตอบขอโทษในทันที

“พรุ่งนี้ต้องไปรับพวกเด็กๆแต่เช้าค่ะ คุณหมอเก็บไวน์นั้นไว้ดื่มเถอะค่ะ”

เอโนะคิตะโบกมือเบาๆ ด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ไม่ได้แสดงท่าทีว่าผิดหวังแม้แต่น้อย

“คนเดียวดื่มไม่หมดหรอกครับ งั้นเก็บไว้โอกาสหน้าดีกว่า ไว้ค่อยหาออร์เดอร์ที่เข้ากับไวน์ด้วย”

“น่าตื่นเต้นจัง ฉันเองก็จะหาอะไรไว้ด้วยนะคะ”

หิ้งคู่ออกมาที่ถนน เอโนะคิตะโบกมือเรียกแท็กซี่ให้ ส่วนคาโอรุโกะ ขึ้นไปนั่งตรงเบาะหลังคนเดียว เป็นแผนป้องกันเพื่อไม่ให้คนแถวบ้านเอาไปลือว่า ‘มีผู้ชายนั่งแท็กซี่มาส่งภรรยาของคุณฮาริมะด้วย’

ราตรีสวัสดิ์ค่ะ คาโอรุโกะขยับปากเป็นคำนั้นให้เอโนะคิตะที่อยู่ด้านนอก เขาพยักหน้าโบกมือเบาๆ

เธอถอนหายใจยาวขณะแท็กซี่ออกรถ รู้ตัวว่าตื่นเต้นตามคาด

จากนั้นไม่นานเมื่อเมลส่งเข้ามาในสมาร์ทโฟน เอโนะคิตะส่งข้อความมาว่า ‘ไหนๆแล้วจะเตรียมแก้วไวน์ใหม่ด้วยครับ คืนนี้สนุกมาก ราตรีสวัสดิ์’ เขาคงกะว่าคืนนี้คาโอรุโกะจะไปที่ห้อง เลยเตรียมอะไรหลายๆอย่างไว้

ความจริงเธอจะไปได้ แต่ทว่า...

กลับมือะโอบางอย่างที่ทำให้คาโอรุโกะเปลี่ยนใจ ซึ่งตัวเธอเองก็ไม่รู้ว่าเป็นอะไร

เธอแตงนิวนางข้างซ้ายซึ่งสวมแหวนอยู่ ตั้งแต่แต่งงานมาเธอไม่เคยถอดแหวนออกเลยสักครั้ง และตัดสินใจว่าจะไม่ถอดมันจนกว่าจะได้หย่าอย่างเป็นทางการ

๒

ในเอกสารระบุว่าปีนี้หญิงสาวหมายเลขเจ็ดซึ่งเป็นผู้เข้ารับการทดลองจะมีอายุขึ้นเลขสาม เธอสวมชุดวันพีชสีเหลือง ข้อเท้าเรียวเล็กโผล่พ้นชายกระโปรง รองเท้ากีฬาสีขาวดูไม่เข้ากับชุดวันพีชที่สวม ทว่านั่นไม่ใช่ของหญิงสาว แต่เป็นของที่ทางศูนย์วิจัยเตรียมให้ รองเท้าเคชชูส์ที่เจ้าตัวสวมมาเป็นแบบสิ้นเดียว ซึ่งไม่มีปัญหาด้านความปลอดภัยก็จริง แต่ที่ต้องเปลี่ยนเป็นรองเท้ากีฬาคงเพราะทำการทดลองเพราะเป็นกฎ

หญิงสาวหมายเลขเจ็ดถูกเจ้าหน้าที่พาไปยังจุดสตาร์ท ระหว่างที่เดินไปนั้นเพื่อไม่ให้หญิงสาวรู้ข้อมูลมากเกินไป เธอจึงไม่ได้ถือไม้เท้าซึ่งเป็นเสมือนดวงตาของผู้พิการทางสายตา ตอนนี้อนอกหญิงสาวคงมีความกังวล

แผ่กระจายไปทั่ว

ฮาริมะ คาซึมาสะ มองไปรอบๆ สถานที่ทำการทดลองซึ่งมีพื้นที่สี่ร้อย ตารางเมตร ตรงกลางมีกล่องลังและโคมทรงกระบอกถูกจัดวางแบบสะเปะสะปะ บางจุดถูกจัดวางใกล้กันจนแทบ

หญิงสาวมาถึงจุดสตาร์ท เธอได้รับของสองอย่าง อย่างแรกคือของที่เหมือนกับแว่นกันแดด ทว่ามีการทำงานต่างกัน ตรงเลนส์มีกล่องขนาดเล็ก ติดตั้งไว้ พวกเจ้าหน้าที่วิจัยเรียกกันว่าก๊อกลีล^{*} ส่วนอีกอย่างคือหมวกทดลอง ดูเดินๆ เหมือนไม่มีอะไรแปลกเป็นพิเศษ แต่จริงๆ แล้วด้านในมีขั้วไฟฟ้าเรียงราย หญิงสาวรับของเหล่านั้นโดยไม่ได้รับสืบนำลั้งเลใจแต่อย่างใด คงเพราะเคยเข้าร่วมการทดลองมาแล้วหลายครั้ง จึงรู้ว่าจากนี้จะเริ่มทำอะไร เธอสวมก๊อกลีลและหมวกทดลองด้วยความคุ้นเคย

“พร้อมมั๊ยครับ” เจ้าหน้าที่วิจัยถามหญิงสาวหมายเลขเจ็ด

คะ เธอตอบสั้นๆ

“งั้นเริ่มเลยนะครับ เติร์ยมั่วๆ เริ่มได้” เจ้าหน้าที่วิจัยพูดแล้วผลจาก

หญิงสาว

หญิงสาวหมายเลขเจ็ดขยับศีรษะที่สวมหมวกทดลองไปทางซ้ายขวา แล้วก้าวเท้าแบบกลิ้งๆ กลิ้งๆ

คาซึมาสะเปิดแฟ้มในมือ หญิงสาวทำงานที่ศูนย์รักษาพยาบาลแห่งหนึ่งในเมือง ดูเหมือนจะขึ้นรถไฟช่วงแปดโมงเช้าไปทำงาน ตามองแทบไม่เห็นแต่คงชินกับการเดินทางในเมืองแล้ว

มาถึงอุปสรรคแรก กล่องลังขวางทางอยู่ หญิงสาวหยุดยืนตรงนั้น เล็กน้อย

ความจริงเพียงแค่นี้ก็ลำบากมากแล้ว

แม้จะมองไม่เห็น แต่สาเหตุที่ทำให้รู้ว่าตรงหน้ามีสิ่งกีดขวางโดยไม่ได้ใช้ไม้เท้าสัมผัสนั้นเป็นเพราะกล่องที่ติดตั้งในก๊อกลีลกับหมวกทดลองที่มีขั้วไฟฟ้า คอมพิวเตอร์จะทำการประมวลผลภาพที่กล่องจับได้ให้เป็น

^{*} ก๊อกลีล (Goggles) ในที่นี้หมายถึงอุปกรณ์ทดลองที่สวมครอบดวงตา

คลื่นไฟฟ้าแบบพิเศษ แล้วกระตุ้นสมองของหญิงสาวผ่านหัวไฟฟ้า ถึงกระนั้น
ใช้ว่าหญิงสาวจะรับรู้ภาพได้อย่างชัดเจน แต่จะเกิดความรู้สึกต่างจากปกติ
ท่ามกลางสภาพหมอกสีขาวจางๆ ทว่านั่นก็เป็นข้อมูลที่สำคัญมากแล้วสำหรับผู้
พิการทางสายตา

หญิงสาวเริ่มเดินอีกครั้ง ค่อยๆ หลบกลองลงไปทางขวา เจ้าหน้าที่
วิจัยคนหนึ่งกำหมัดด้วยท่าทางดีใจ คาซึมาสะหันไปจ้องเหมือนจะบอกว่า
อย่าเพิ่งได้ใจไป แต่เหมือนเจ้าตัวจะไม่ได้สังเกตถึงสายตาของประธานบริษัท

แม้จะใช้เวลานานพอสมควร แต่หญิงสาวเดินหลบกลองลงและโผล่
ทรงกระบอกที่จำลองเป็นเสาไฟฟ้าตามทางคดเคี้ยวได้หมด ก่อนจะมาหยุด
อยู่ตรงจุดที่เกือบจะถึงเส้นชัย ตรงหน้าหญิงสาวมีลูกบอลสามลูกวางเป็น
แนวเฉียงห่างกันพอสมควร

หลังหยุดนิ่งไปสักพัก หญิงสาวส่ายหน้า

“ไม่ได้แล้วค่ะ”

ได้ยินเสียงใครบางคนถอนหายใจ

เจ้าหน้าที่วิจัยเข้าไปถอดก๊อกลงกับหมวกทดลองให้หญิงสาวแล้ว
คืนไม่เท่าไร

“เป็นยังไงบ้างครับ” ชายซึ่งดูผลการทดลองอยู่ด้วยกันหันไปหน้าที่มีทั้ง
ความมั่นใจและความกังวลมาทางคาซึมาสะ เขาเป็นผู้รับผิดชอบงานวิจัยนี้
“ถึงจะผ่านจุดสุดท้ายไม่ได้ แต่คิดว่าดีกว่าครั้งก่อนนะครับ”

“ก็พอไหวนะ เธอฝึกมานานแค่ไหนแล้ว”

“ฝึกวันละชั่วโมงมาสามเดือนแล้วครับ แต่เพิ่งฝึกเดินแบบมีสิ่งกีดขวาง
แบบวันนี้เป็นครั้งที่สี่” ผู้รับผิดชอบงานวิจัยขู่นี้ ท่าทางเหมือนต้องการ
จะบอกว่าการฝึกเพียงแค่นั้นแต่กลับได้ผลลัพธ์ที่น่าพอใจขนาดนี้

“เยี่ยมเลยทีเดียว ที่หญิงสาวซึ่งตามอดเกือบสนิทสามารถเดินหลบหลีก
ได้ขนาดนี้โดยไม่มีไม้เท้า แต่เธอคนนั้นเหมือนพวกนักเรียนตีเด่นอยู่แล้ว ปัญหา
คือ จะใช้ได้ผลแค่ไหนสำหรับผู้พิการที่ไม่ได้ออกไปเดินข้างนอกบ่อยๆ”

“ก็จริงครับ แต่แค่นี้น่าจะเกินพอแล้วสำหรับสัปดาห์หน้าที่กระทรวง
สาธารณสุขจะเข้ามาเก็บข้อมูล”

“อ้าวๆ ที่ทำนี่เพื่อแค่จะให้พวกเจ้าหน้าที่รัฐพอใจนั้นหรอ ไม่ใช่ละมั้ง ถ้าไม่ตั้งเป้าให้สูงกว่านี้ก็แยสิ บอกตามตรงว่าแบบนี้จะยังอีกไกลโซเลยกว่าจะนำไปใช้ได้จริง”

“อ๊ะ ครับ เรื่องนั้นทราบดี”

“วันนี้ให้ผ่านแล้วกัน แต่ฝากบอกหัวหน้ายูนิตให้ส่งรายงาน รวมถึงจุดที่ยังเป็นปัญหามาให้ฉันด้วย”

ว่าแล้วคาซึมาสะก็หันหลังให้เจ้าหน้าที่วิจัยที่ยังไม่ทันตอบรับทราบ เขาวางแฟ้มในมือบนเก้าอี้พับซึ่งอยู่ใกล้ๆ ก่อนตรงไปยังประตูทางออก

เขาออกจากอาคารวิจัยแล้วกลับไปยังห้องประธานที่อาคารสำนักงานกลาง ขณะขึ้นลิฟต์มาตามลำพัง มีพนักงานชายคนหนึ่งเข้าลิฟต์มาระหว่างชั้น พอเห็นคาซึมาสะ อีกฝ่ายดูเหมือนจะตกใจเล็กน้อย แต่ก็รีบคอมพิวเตอร์ระพันที่

“โฮชิโนะสึนะ”

“ครับ โฮชิโนะ ยูยะ ยูนิตสามของทีม BMI ครับ”

“วันก่อนได้ฟังรายงานของเธอแล้ว เป็นงานวิจัยที่โดดเด่นใช้ได้เลย”

“ขอบคุณมากครับ”

“จุดที่เธอยึดติดกับการทำงานของร่างกายมนุษย์ดูน่าสนใจดี เทคโนโลยีเบรนแมชีนอินเตอร์เฟสสำหรับผู้ป่วยที่ทุพพลภาพเพราะสมองหรือกระดูกสันหลังคอได้รับความเสียหายนั้น ปกติจะใช้คลื่นสัญญาณจากสมองทำให้อุปกรณ์ที่ช่วยทำงานแทนอย่างพวกแขนกลเคลื่อนไหว แต่ของเธอกลับคิดต่างว่าจะส่งคลื่นสัญญาณจากสมองผ่านอุปกรณ์ไปยังไขสันหลังเพื่อให้ผู้ป่วยขยับมือตัวเอง ทำไม่ถึงคิดอะไรแบบนี้”

โฮชิโนะยืดอกทั้งที่ยังยืนตรง

“เหตุผลง่ายๆ ครับ เพราะไม่ว่าใครก็คงอยากทานข้าวด้วยมือตัวเอง เดินด้วยเท้าตัวเองโดยที่ไม่ต้องพึ่งเครื่องจักรกล”

อย่างนี้เอง คาซึมาสะพยักหน้า

“มันก็จริง มีเหตุผลอะไรที่ทำให้คิดแบบนี้”

“ครับ เพราะเห็นคุณตาของผมต้องลำบากมากที่ร่างกายซีกขวาเป็นอัมพาตจากเส้นเลือดในสมองแตก พยายามทำกายภาพบำบัดเต็มที่แล้ว แต่

สุดท้ายท่านก็จากไปโดยที่ไม่สามารถขยับร่างกายได้เหมือนเมื่อก่อน”

“อย่างนี้เอง ความคิดนั้นยอดเยี่ยมมาก แต่ดูแล้วคงไม่ใช่เรื่องที่ทำได้ง่ายๆ นะ”

เจ้าหน้าที่วิจัยหนุ่มผงกศีรษะรับคำคาซึมาสะด้วยใบหน้าจริงจัง

“ยากมากครับ เพราะระบบสัญญาณประสาทของร่างกายนั้นซับซ้อนกว่าหุ่นยนต์หลายร้อยเท่า”

“นั่นสิ แต่อย่ายอมแพ้ละ ไม่ใช่ว่าฉันไม่ชอบคนคิดต่างหรอก”

ขอบคุณครับที่ทำให้กำลังใจ โยชิโนะค่อมศีรษะอีกครั้ง

โยชิโนะลงลิฟต์ไปก่อน ส่วนคาซึมาสะขึ้นไปจนถึงชั้นบนสุดซึ่งเป็นห้องประธาน

ขณะนั่งลงบนเก้าอี้ สมาร์ทโฟนแจ้งเตือนว่ามีอีเมลเข้า คาซึมาสะดูหน้าจอทั้งสัปดาห์ใจไม่ค่อยดี จากคาโอรุโกะตามคาด หัวข้อเรื่องคือ ‘เรื่องสัมภาษณ์’ เห็นแล้วความรู้สึกเหนื่อยหน่ายยิ่งขยายตัว

‘วันเสาร์หน้าจะมีข้อสัมภาษณ์ที่เคยบอกไว้ แม่ของฉันจะช่วยดูพวกเด็กๆ ให้ จะเริ่มตั้งแต่บ่ายโมง สถานที่ตามที่ได้แจ้งไว้ อย่ามาสายนะคะ’

คาซึมาสะโยนสมาร์ทโฟนลงบนโต๊ะพลาซาทอดถอนใจ ภายในปากขมเพื่อนขึ้นมา

เขาหมุนเก้าอี้ไปทางหน้าต่าง ด้านนอกเป็นอ่าวโตเกียว มองเห็นเรือสินค้าแล่นเอื่อย

สมัยที่ญี่ปุ่นผู้ก่อตั้ง ฮาริมะเท็กซ์เคยเป็นบริษัทผลิตอุปกรณ์เครื่องใช้ในสำนักงาน สมัยนั้นยังใช้ชื่อว่าฮาริมะคิชิ^๒ ก่อนที่ตีสู่ระฆังผู้ต่อที่รับช่วงต่อจะนำบริษัทเข้าสู่วงการคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นการเดินทางที่ประสบความสำเร็จ เพราะยุคนั้นคอมพิวเตอร์เริ่มเป็นที่แพร่หลายในครัวเรือน แม้ว่าจะเป็นบริษัทขนาดกลาง แต่ถือว่ามีความสำคัญอยู่ในวงการ

แต่เชื่อว่าทุกอย่างจะราบรื่นตลอด เมื่อเข้าสู่ยุคสมาร์ทโฟน ฮาริมะเท็กซ์ถึงคราวเจอมรสุมอย่างหนักเพราะไม่สามารถรับมือกับบริษัทต่างชาติได้

^๒ คิชิ ในภาษาญี่ปุ่นแปลว่า เครื่องมือหรืออุปกรณ์

สาเหตุหลักเป็นเพราะออกตัวช้าในช่วงแรกเช่นเดียวกับบริษัทญี่ปุ่นอื่นๆ อีกมาก ทว่าทตลีโระใช้วิธีเลิกจ้างพนักงาน และยุบแผนกที่ไม่ทำกำไร จนผ่านพ้นวิกฤตินี้ไปได้แบบหวุดหวิด

ห้าปีก่อนจะเข้ามาดำรงตำแหน่งประธานบริษัท คาซึมาสะคิดว่าบริษัทได้มาถึงช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ เขาวิเคราะห์อย่างสุขุมแล้วว่าขึ้นอยู่กับแนวทางได้ชัยชนะในการแข่งขันเอาตัวรอดได้ การจะต่อลมหายใจจำเป็นต้องสร้างความโดดเด่นขึ้นมา

และความหวังแรกก็คือเบรนแมชชีนอินเตอร์เฟส หรือเรียกย่อๆ ว่า BMI ซึ่งเขาได้ทุ่มเทให้กับมันเรื่อยมาตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นหัวหน้าฝ่ายเทคนิค มั่นใจว่าการทดลองที่ทำให้มนุษย์สะดวกสบายขึ้นหลายเท่าโดยการเชื่อมต่องานกับอุปกรณ์ด้วยคลื่นไฟฟ้าจะต้องเป็นสินค้าสำคัญในอนาคตอย่างแน่นอน

โดยพื้นฐานแล้ว BMI สามารถเข้าถึงกลุ่มคนได้ทุกเป้าหมาย ถ้าให้พูดถึงประโยชน์ของมันแบบง่ายๆ คือเป็นระบบที่จะช่วยเหลือบุคคลทุพพลภาพ ซึ่งตอนนั้นเขาได้ทุ่มเทให้กับสาขาดังกล่าวเป็นพิเศษ โดยการวิจัยเรื่องดวงตาเทียมเมื่อครู่ก็เป็นหนึ่งในสาขานั้น มีบริษัทและมหาวิทยาลัยมากมายที่ทุ่มเทให้การวิจัยนี้อย่างเอาใจจริงเอาใจส่งกัน ทว่าฮาริมะเท็กชั้นนำอยู่ก้ำกึ่งหนึ่ง เพราะเหตุนี้จึงทำให้ได้เงินสนับสนุนจากทางกระทรวงสาธารณสุขด้วย เรียกได้ว่าทุกอย่างกำลังเป็นไปอย่างราบรื่น

ใช่ ชีวิตของฮาริมะ คาซึมาสะ ในฐานะประธานบริษัทชั้นนำกำลังดำเนินไปด้วยดี

แต่ไม่ใช่ในฐานะผู้นำครอบครัวที่มีความสุข

คาซึมาสะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาเช็กกำหนดการสัปดาห์นี้ เบะปากเมื่อเห็นข้อความที่เขียนไว้ตรงบ้ายโมงวันเสาร์ว่า ‘เล่นสัปดาห์’ รู้ตัวว่าเขียนอะไรเหมือนเด็ก แต่แน่นอนว่าคาโอริโกะคงไม่ยากข้อสัปดาห์แบบนี้เหมือนกัน แค่ว่าต้องสวมหน้ากากเป็นสามมรยาที่รักใคร่กับคาซึมาสะ เธอก็คงหนักใจเป็นแน่

คาซึมาสะแต่งงานกับคาโอรุโกะเมื่อแปดปีก่อน รู้จักกันเพราะเคยจ้างเธอเป็นล่ามอยู่เกือบสองปี ตอนแต่งงานคาซึมาสะถือโอกาสย้ายออกจากแมนชั่นไปสร้างบ้านเดี่ยวที่ฮิโรโอะ เป็นเหตุผลหลังใหญ่ออกแบบสไตล์ยุโรปและมีแมกไม้ในสวนมากมาย

เมื่อเข้าสู่ปีที่สองของการแต่งงานทั้งคู่ก็มีลูกคนแรก เป็นเด็กผู้หญิงชื่อว่ามิซึโฮะ มิซึโฮะเติบโตมาอย่างสมบูรณ์แข็งแรง ชอบว่ายน้ำ เล่นเปียโน และโปรดปรานเจ้าหญิง หนักร้อนนี้ก็จะจะไปสระว่ายน้ำบ่อยๆ

ลูกคนที่สองอายุห่างจากลูกสาวคนโตสองปี คราวนี้เป็นเด็กผู้ชาย โดยตั้งชื่อให้ว่าอิกุโตะ^๓ เพราะอยากให้เขาเติบโตมาเป็นคนมีไหวพริบเอาตัวรอดเก่ง อิกุโตะมีผิวหมองจืด ดวงตากลมโตเป็นเอกลักษณ์ แม้จะสวมชุดที่ดูเป็นเด็กผู้ชาย แต่จนกระทั่งถึงสองขวบกลับถูกเข้าใจผิดอยู่บ่อยครั้งว่าเป็นเด็กผู้หญิง

ทว่าหลังจากแยกกันอยู่เมื่อหนึ่งปีก่อน คาซึมาสะแทบไม่ได้พบลูกสาวกับลูกชาย และไม่รู้ถึงความเป็นอยู่ในช่วงนี้ คาซึมาสะเป็นคนออกจากบ้านมาเอง เขาออกมาอยู่ตัวคนเดียวในแมนชั่นที่อาโอยามะ

เหตุผลนั้นแสนดราม่า คาซึมาสะแอบมีชู้ในช่วงที่คาโอรุโกะตั้งท้องลูกคนที่สอง นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่เขาอกใจเธอ แต่เป็นครั้งแรกที่ถูกจับได้ ปกติแล้วเขาจะไม่กล้าตัวนัก ทว่าครั้งนั้นคาซึมาสะดันติดพันหญิงสาวผู้นั้นแบบไม่รู้สาเหตุ ซึ่งผู้หญิงในคราวนั้นก็เชื่อว่าเป็นคนพิเศษมากมาย ถ้าให้สรุปคืองานของเขายุ่งเสียจนไม่มีเวลาตัดความสัมพันธ์

คาซึมาสะพยายามเลี้ยงพวกผู้หญิงไว้สมองมาโดยตลอด แต่เสียidayว่าซู้รักในคราวนั้นไม่ใช่คนฉลาดอย่างที่เคยคิด เพราะเธอดันเอาเรื่องความสัมพันธ์กับประธานฮาริมะเท็กซีไปบอกเพื่อนหลายคน ถึงแม้จะยั่วว่า ‘อย่าบอกใคร’ ก็จริง ทว่านี่ไม่ใช่ยุคที่อะไรจะหยุดอยู่กับที่ ชาวได้แพร่ไปทางโลกโซเชียลจนมาติดตาข่ายที่คาโอรุโกะซึ่งไว้

แน่นอนว่าตอนแรกคาซึมาสะไม่ยอมรับ แต่ข้อมูลที่คาโอรุโกะรู้มา

^๓อิกุโตะ ในภาษาญี่ปุ่นประกอบด้วยตัวอักษรคันจิที่แปลว่า การมีชีวิตและมนุษย์

มีหลายเรื่องที่เป็นรูปธรรมชัดเจน เช่นวันที่ไปเที่ยวบ่อน้ำพุร้อนกับซู้รักสองต่อสอง คาซึมาสะอ้างว่าวันนั้นไปทัวร์ตีกอล์ฟ แต่คาโอรุโกะเช็กมาเรียบร้อยแล้วว่าเรื่องดังกล่าวเป็นเรื่องโกหก

คาโอรุโกะบอกว่าไม่อยากสืบเรื่องของคาซึมาสะแบบถอนรากถอนโคน เธอไม่อยากอยู่อย่างระแวง หากเป็นความจริง ขอให้เขายอมรับมาตามตรง

คาซึมาสะรู้ดีกว่าใครว่าภรรยาเป็นคนฉลาด หากปฏิเสธอยู่ตลอดคงไม่มีทางยอมรับ แม้ว่าภายนอกจะแสร้งทำเป็นสุขุม แต่เปลวเพลิงแห่งความกังขาคงไม่มีทางมอดดับอย่างที่เธอบอก

ที่สำคัญคือ คาซึมาสะเป็นคนใจร้อน เลยคิดว่าคนเราไม่ควรมาเสียเวลา ถัดกลุ่มอยู่กับเรื่องอะไรแบบนี้ พอถูกคาโอรุโกะคาดคั้นหนักเข้าก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าตัวเองชักอยากปล่อยให้เลยตามเลย

คาซึมาสะยอมรับเรื่องมีซู้ เพราะไม่อยากแก้ตัวแบบหน้าอตุลุ เลยไม่ได้พูดทำนองว่าแค่คบเล่นๆ หรือเป็นความคิดชั่วแล่น

คาโอรุโกะไม่ได้อาละวาด เธอนิ่งเงียบ ใบหน้าข่มกลั่นความรู้สึกอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะจ้องตาคาซึมาสะ

“ฉันเองก็ไม่พอใจคุณมานานแล้วละ เรื่องแรกคือ คุณไม่เคยจะช่วยเหลือลูก แต่ฉันก็ยอมรับว่าช่วยไม่ได้ เพราะรู้ว่าคุณไม่มีเวลา แถมฉันเองคิดว่าไม่เลวที่จะให้พวกเด็กๆ เห็นว่าพ่อทุ่มเททำงาน แต่จะให้พวกเกบอกลาพ่อที่ทรยศครอบครัวไม่ได้”

คาซึมาสะถามว่าแล้วจะทำยังไง แต่เธอตอบไม่รู้

“ความรู้สึกฉันตอนนี้มีแค่ว่าไม่อยากให้พวกเด็กๆ ต้องมารู้เห็นเรื่องไม่ดีพวกนี้ อิคูโตะนะยังพอว่า แต่มีซู้โตะเหมือนจะสงสัยอะไรหลายๆ อย่างแล้วยิ่งถ้าเห็นพ่อแม่ห่างเหินกันคงต้องรู้แน่ ซึ่งแบบนั้นจะทำให้ลูกเกิดบาดแผลทางใจได้”

คาซึมาสะพยักหน้า คำพูดของภรรยามีพลังมากเสียจนทำให้เขายอมรับ “แยกกันอยู่สักพักม๊าย”

แบบนั้นก่อนก็ดี คาโอรุโกะตอบรับข้อเสนอของสามี

๓

ชั้นเรียนที่คาโอรุโกะบอกอยู่ข้างสถานีรถไฟเมงุโระ คาซึมาสะเพิ่งเคยมาแต่หาดึกไม่ยาก เพราะดูภาพจากเว็บไซต์มาแล้ว เขาแหงนมองตึกสี่เหลี่ยมตบหน้าอกตัวเองสองครั้งเพื่อปลุกอารมณ์ที่เกือบจะห่อเหี่ยวแล้วสาวเท้าไปยังโถงลิฟต์ ชั้นเรียนที่ว๊านนั้นอยู่ชั้นสี่

เขาดูเวลาขณะอยู่ในลิฟต์ นึกโล่งอกเพราะยังเหลืออีกหลายนาทีกว่าจะถึงป้ายโม่ ที่เขาเคยคิดไม่ใช่เพราะเรื่องการซ่อมสัมภาระ แต่เพราะคิดไม่ตกว่าจะวางตัวกับภรรยาที่ไม่ได้เจอกันนานอย่างไรดี

ลิฟต์จอดที่ชั้นสี่ เมื่อออกมาจากลิฟต์ก็เห็นพื้นที่ซึ่งเหมือนกับที่นั่งคอยเจ้าหน้าที่ธุรการหญิงยิ้มแย้มทักทายจากที่เคาน์เตอร์ คาซึมาสะค้อมศีรษะตอบแล้วมองไปรอบชั้น ชายหญิงจำนวนหนึ่งนั่งอยู่บนโซฟาที่ตั้งอยู่เรียงรายหนึ่งในนั้นคือคาโอรุโกะที่สวมชุดวันพีชสีกรมท่า เธอเห็นคาซึมาสะแล้วและกำลังมองมาด้วยสีหน้าซับซ้อน

คาซึมาสะเข้าไปนั่งข้างๆ “จะเริ่มแล้วเธอ” พร้อมถามเสียงเบา

“ดูเหมือนจะเรียกชื่อตามลำดับ” คาโอรุโกะตอบเสียงเรียบ “ปิดเสียงโทรทัศน์มือถือด้วย”

คาซึมาสะหยิบสมาร์โฟนจากกระเป๋าเสื้อด้านในมาตั้งค่าแล้วเก็บเข้าที่เดิม “มิซึโฮะกับอิคูโตะอยู่ที่เนริมะเธอ”

บ้านเดิมของคาโอรุโกะอยู่ที่เนริมะ

“เห็นว่าแม่พาไปสรว่ายน้ำนะ ดูเหมือนจะนัดพวกมิฮารุไว้”

“อ้อ”

มิฮารุคือน้องสาวของคาโอรุโกะที่อ่อนกว่าสองปี มีลูกสาวอายุเท่ามิซึโฮะนี่ คาโอรุโกะหันมาทางคาซึมาสะ “ถึงเวลาจริงช่วยโกนหนวดมาด้วยนะ”

“อ้อ ได้” คาซึมาสะลูบคางที่มีเคราหรือมเคร็ม

“แล้วได้ซ่อมมามั้ย”

“ก็นิดหน่อย”

คาโอรุโกะส่งคำถามที่น่าจะถูกลืมภาระณอย่างเรื่องแรงบันดาลใจที่อยาก

เข้าเรียนมาทางอีเมลแล้ว เขาเตรียมคำตอบไว้ แต่ก็ไม่ค่อยมั่นใจนัก

คาซึมาสะมองบอร์ดบนผนัง มีตารางกำหนดการสอบเข้าโรงเรียนประถมเอกชนชื่อดังและคอร์สเรียนพิเศษแปะอยู่

คาซึมาสะไม่ค่อยสนใจเรื่องสอบเข้า เพราะคิดว่าต่อให้เข้าโรงเรียนประถมชื่อดัง แต่ไม่แน่ว่าจะไปว่าเด็กจะโตไปในแบบที่มีคุณภาพ ทว่าคาโอรุโกะกลับเห็นต่าง ไม่ใช่ว่าอยากให้ลูกเข้าเรียนที่ต่างๆ แต่ว่าเธออยากให้ลูกได้เข้าเรียนในโรงเรียนดีๆ แต่พ่อกถามว่า ถ้างั้นต้องเป็นโรงเรียนแบบไหน แล้วจะเอาเกณฑ์อะไรมาพิจารณา ก็ถูกตัดบทว่า ‘คนที่ไม่เคยช่วยเหลือลูกอธิบายไปก็ไม่เข้าใจหรอก’

แต่บทสนทนาเช่นนี้เป็นมาตั้งแต่ก่อนคาซึมาสะจะถูกจับได้ว่าแอบนอกใจ ตอนนั้นเขาจึงไม่คิดจะไปยุ่งเรื่องแนวทางให้การศึกษาคาโอรุโกะ

ครึ่งปีหลังแยกกันอยู่สองสามปีมารยาเคยคุยถึงเรื่องอนาคต คาซึมาสะเลิกกับซึคนั้นแล้ว แต่เขาก็รู้ว่าจะให้กลับไปอยู่ร่วมกันแบบเดิมคงยาก เพราะไม่คิดว่าคาโอรุโกะจะยกโทษให้แบบไม่ติดใจอะไร และรู้ว่าตนไม่ใช่คนที่มีความอดทนถึงขั้นจะอยู่โดยแบกรับความรู้สึกผิดไปได้ตลอด

พอเขาถามออกไปถึงได้รู้ว่าคาโอรุโกะเองก็ได้ข้อสรุปแบบเดียวกัน

“นั่นเป็นพวกจำฝังใจ พอมีอะไรนิดหน่อยก็จะทำให้นึกถึงเรื่องที่คุ้นเคยหักหลัง แม้จะไม่แสดงออกทางสีหน้า แต่ในใจคงกันต๋าว่าอะไรต่างๆ นานาแบบเจ็บแค้น ถ้าต้องอยู่แบบนั้นฉันคงกลายเป็นคนที่น่ารังเกียจมากขึ้นแน่ๆ”

ไม่นานนักที่ทั้งคู่ได้คำตอบว่ามีเพียงต้องหย่าสถานเดียว

สรุปได้ว่าคาโอรุโกะจะเป็นคนเลี้ยงลูกทั้งสองเอง เขาไม่มีปัญหาเรื่องค่าเลี้ยงดูและค่าทำขวัญ เพราะคาซึมาสะตั้งใจจะจ่ายให้เต็มที่อยู่แล้ว

ที่ทั้งคู่ลังเลคือจะจัดการบ้านที่ฮิโระยังงิ

“บ้านหลังนั้นแค่ฉันกับลูกอยู่มันกว้างเกินไป แถมดูแลลำบากด้วย”

“ถ้างั้นก็ขาย ฉันเองอยู่ที่แบบนี้คนเดียวไม่ได้หรอก”

“จะขายได้เหรอ”

“ไม่ต้องห่วง ยังไม่เกาขนาดนั้นสักหน่อย”

อายุบ้านแปดปี ช่วงเวลาเจ็ดปีคือช่วงที่คาซึมาสะเคยอยู่ในบ้านหลังนั้น นอกจากเรื่องบ้านยังมีปัญหาว่าจะยื่นใบหย่าตอนไหน คาโอรุโกะบอกว่า มิซึโฮะกำลังจะสอบเข้า จึงไม่อยากหย่าจนกว่าเรื่องจะเสร็จไปเปลาะหนึ่ง

คาซึมาสะตอบตกลง จนกว่ามิซึโฮะจะสอบเข้าโรงเรียนประถมเสร็จเรียบร้อย เขาจึงต้องแก่งเล่งเล่นละครเป็นสามภรรยาที่รักใคร่และพ่อแม่ที่ดี เช่นนี้

คุณฮาริมะคะ เมื่อถูกเรียกชื่อจึงทำให้เขาตื่นจากภวังค์ หึงร่างเล็กวัยประมาณสี่สิบเดินมา คาโอรุโกะลุกขึ้น คาซึมาสะจึงยืนตาม

“เชิญที่ห้องด้านโน้นเลยคะ” หญิงคนนั้นชี้ไปที่ประตูห้องตรงหัวมุม “เคาะประตูแล้วจะมีเสียงตอบกลับ ให้คุณพ่อเข้าไปก่อนนะคะ”

คาซึมาสะตอบรับแล้วจัดเน็คไท

เขาตรงไปยังประตู ขณะทำท่าจะเคาะ

คุณฮาริมะ จู่ๆ ได้ยินเสียงเรียก หันไปเห็นเจ้าหน้าที่ธุรการหญิงที่เคาน์เตอร์ยื่นถือหูโทรศัพท์ด้วยใบหน้าเคร่งเครียด

“โทรศัพท์จากทางบ้านคะ เห็นว่ามีธุระด่วน”

คาโอรุโกะมองหน้าคาซึมาสะแล้ววิ่งไปรับสายตรงเคาน์เตอร์ คอยอยู่สองสามคำก็เห็นว่าใบหน้านั้นซีดเขียวขึ้นมา

“โรงพยาบาลไหน...เดี๋ยวนะ”

คาโอรุโกะหยิบแผ่นพับตรงเคาน์เตอร์กับปากกาที่อยู่ข้างๆ มาเขียนอะไรบางอย่างลงบนที่ว่างในแผ่นพับ คาซึมาสะชะงักดูจากข้างๆ มันคือชื่อโรงพยาบาล

“เข้าใจแล้ว เดี่ยวฉันดูเองว่าจะไปยังไง...อ้อ จะไปเดี๋ยวนี้” คาโอรุโกะคืนหูโทรศัพท์ให้เจ้าหน้าที่ธุรการหญิงแล้วมองคาซึมาสะ “มิซึโฮะจมน้ำในสระว่ายน้ำ”

“จมน้ำ? เกิดขึ้นได้อย่างไร”

“ไม่รู้เหมือนกัน คุณช่วยหาที่อยู่โรงพยาบาลนี้ที” คาโอรุโกะยัดแผ่นพับให้คาซึมาสะ ก่อนเปิดประตูห้องสัมภาษณ์เข้าไปข้างใน

คาซึมาสะหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาค้นหาทั้งที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ยัง

ไม่ทันหาเสร็จ คาโอรุโกะก็ออกมาจากห้อง “เจอริยัง”

“จวนแล้ว”

“หาต่อไป” คาโอรุโกะตรงไปโถงลิฟต์ คาซึมาสะจิ้มสมาร์ตโฟนขณะเดินตามไป

เขารู้ที่อยู่ของโรงพยาบาลตอนออกจากตึก ก่อนจะโบกแท็กซี่ออกไปปลายทาง

“เมื่อไหร่ใครโทรมา”

“คุณพ่อ” คาโอรุโกะตอบหัวนๆขณะหยิบสมาร์ตโฟนออกจากกระเป๋า

“ทำไมกัน พวกคุณแม่ไม่ใช่เธอที่พาไปสระว่ายน้ำ”

“ใช่ แต่เพราะติดต่อไม่ได้”

“ติดต่อ? หมายความว่ายังไง”

“เดี๋ยวนะ” คาโอรุโกะโบกมือด้วยท่าทางรำคาญแล้วยกสมาร์ตโฟนแนหู คงโทรติดในทันทีเธอจึงเริ่มคุย “อ้อ มิฮารุ ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง... อืม...อืม...เอ่” ใบหน้านั้นเบียดบีบ “แล้วหมอว่ายังไง...งั้นเธอ...อืม เข้าใจแล้ว...ตอนนี้ฉันกำลังไป...ใช่ เขาอยู่ด้วย...เดี๋ยวเจอกัน” หล่นนางสายเก็บสมาร์ตโฟนเข้ากระเป๋าทั้งสีหน้าหม่นหมอง

“ว่าไงบ้าง” คาซึมาสะถาม

คาโอรุโกะถอนหายใจยาวก่อนพูดตอบ “เห็นว่าเข้าไอซียู”

“ไอซียู? อาการหนักขนาดนั้นเลยเธอ”

“ยังไม่รู้รายละเอียด แต่เห็นว่ายังไม่ได้สติ แล้วเหมือนหัวใจจะหยุดเต้นไปชั่วขณะด้วย”

“หัวใจหยุดเต้น? หมายความว่าไง”

“ก็บอกว่ายังไม่รู้รายละเอียดไงเล่า” คาโอรุโกะแผดเสียงไล่ ก่อนจะนั่งเรียบทั้งหน้าตาเอ๋อ

ขอโทษ คาซึมาสะพึมพำ นึกเกลียดตัวเองที่ไม่รู้สถานการณ์แล้วไปพาลโมโหกับภรรยา ตนนั้นขาดคุณสมบัติการเป็นพ่อและสามีจริงดังคาด

เมื่อถึงโรงพยาบาลทั้งคู่ต่างตรงไปยังประชาสัมพันธ์ราวกับแข่งกันวิ่งพี แต่หยุดกลางทางเพราะเสียงเรียกนั้น

มิฮารุตรงเข้ามาหา นัยน์ตาดูแดงก่ำ ใบหน้าสะท้อนใจ
 อยู่ไหน คาโอรุโกะถาม มิฮารุชี้ว่าทางนี้
 ทั้งหมดขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นสอง มิฮารุบอกว่ามิชิโอะรักษาตัวอยู่ในห้อง
 ไอชิยู แต่ยังไม่อธิบายรายละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้น

ทั้งคู่ถูกพามายังห้องที่มีป้ายบอกว่าเป็นห้องคอยสำหรับญาติ มิโตะ
 กับเก้อ้วงเรียง ด้านในมีพื้นที่ที่ปูเสื่อทาฮามิ ตรงมุมมีพูกนอนถูกพับไว้

ชิชิโกะ แม่ของคาโอรุโกะนั่งหลังคู้อยู่บนเก้อ ข้างๆ เป็นอิคุโตะซึ่ง
 เพิ่งอายุสี่ขวบกับวาคาบะที่เป็นลูกพี่ลูกน้องของมิชิโอะ

พอเห็นพวกคาชิมาสะแล้ว ชิชิโกะที่กุมผ้าเช็ดหน้าในมือก็ลุกขึ้น

“ขอโทษนะคาโอรุโกะ คุณคาชิมาสะด้วย ขอโทษจริงๆ ทั้งที่อยู่ด้วย
 แท้ๆ แต่ยังเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ฉันอยากตายแทนจริงๆ” ชิชิโกะพูดเช่นนั้น
 แล้วร้องไห้ร่ำไห้ให้ด้วยใบหน้ายับยู่

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เรื่องเป็นยังไงมาying” คาโอรุโกะจับไหล่แม่ให้นั่ง
 แล้วนั่งลงเช่นกัน

ชิชิโกะเล่าหน้าเหมือนเด็กเอาแต่ใจ

“แม่ก็ไม่ค่อยรู้รายละเอียดเหมือนกัน จู่ๆ ได้ยินผู้ชายตะโกนว่ามี
 เด็กผู้หญิงจมน้ำ ตอนนั้นถึงเพิ่งรู้ว่ามิชิโอะหายไป...”

“ไม่ใช่แบบนั้นค่ะแม่” มิฮารุพูดแทรกจากด้านข้าง “ตอนแรกเราเห็น
 แล้วว่ามิชิโอะไม่อยู่ พอถามวาคาบะ วาคาบะก็บอกว่าไม่รู้ จู่ๆ มิชิโอะหายไป
 ไหนไม่ใช่เหรอ พวกเราเลยสนทนากันใหญ่ แล้วที่นี่ก็มีคนเจอตัวเธอไง”

อา ชิชิโกะประสานมือตรงหน้า “จริงด้วย...แ่ยจริง ในหัวสับสนไป
 หมดแล้ว”

ดูเหมือนเธอจะซอกมากจนความจำสับสน

มิฮารุจึงเป็นคนอธิบายต่อ จากที่เธอเล่าคือ จริงๆ มิชิโอะไม่ได้จมน้ำ
 แต่เพราะนิ้วติดตะแกรงท่อระบายน้ำแล้วดึงไม่ออกเลยขึ้นจากกันสระไม่ได้
 ตอนออกแรงดึงช่วยขึ้นมาหัวใจเธอหยุดเต้น ก่อนจะเรียกรถพยาบาลมาส่ง
 ที่ห้องไอชิยูที่นั่นที สถานการณ์ปัจจุบันที่พวกมิฮารุรู้มีแค่ว่าตอนนั้นหัวใจเริ่ม
 เต้นแล้ว แต่ดูเหมือนหมอบอกว่าไม่ได้หมายถึงมิชิโอะฟื้นขึ้นมา

มิฮารุพยายามโทร.หาคาโอรุโกะระหว่างรอรถพยาบาล แต่โทร.ไม่ติด เพราะอีกฝ่ายปิดมือถือไว้เตรียมรอสัมภาษณ์ ชิซึโกะรู้กำหนดการของคาโอรุโกะ แต่ไม่รู้ว่าเป็นชั้นเรียนอะไรที่ไหน มิฮารุเลยโทร.ไปบอกพ่อที่บ้านก่อน ดูเหมือน พ่อจะรู้จักชั้นเรียนที่มีชิโอะไปเพราะเคยฟังเจ้าตัวเล่า เลยบอกว่าเป็นคน ติดตัวเอง ให้พวกมิฮารุคอยเฝ้าชิโอะให้ได้

“ถึงบอกให้เฝ้า แต่เชื่อว่าพวกฉันจะทำอะไรได้” มิฮารุพูดแล้วหลบตา หลังฟังเรื่องราวจากมิฮารุ คาซึมาสะเกิดความรู้สึกแปลกๆอย่างบอก ไม่ถูก ถ้าโทร.หาคาโอรุโกะไม่ติด ปกติแล้วต้องโทร.หาคนที่สามไม้ใช้หรือ เหตุที่ไม่ทำเช่นนั้นไม่ใช่เพราะคิดว่าตนก็คงปิดมือถือด้วย แต่มิฮารุคงไม่ได้ เห็นคาซึมาสะเป็นพี่ชายอีกแล้ว

แต่เขาไม่คิดจะต่อว่ามิฮารุ คาโอรุโกะคงบอกเหตุผลที่แยกกันอยู่กับ น้องสาวแล้ว คาซึมาสะรู้ได้เพราะบางครั้งก็เจอกันเจ้าตัวกลับทำท่าที่ห่างเหินใส่

คาซึมาสะดูนาฬิกา ตอนนี้เกือบบ่ายสองโมง ถ้าเรื่องที่มิฮารุเล่ามา ถูกต้อง ตอนเกิดอุบัติเหตุจะเป็นช่วงที่คาโอรุโกะปิดมือถือซึ่งเป็นช่วงก่อน บ่ายโมงเล็กน้อย ไม่รู้ว่าร่างน้อยๆของมิชิโอะจะเป็นยังไงบ้างหลังเข้ารับ การรักษาในห้องไอซียูไปแล้วเกือบหนึ่งชั่วโมง

อิกุโตะซึ่งไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพี่สาวเริ่มเบื่อกันมา ชิซึโกะเลยตกลงว่าจะพาเขากลับบ้านก่อน วาคาบะดูเหมือนจะเข้าใจว่าลูกพี่ลูกน้องประสบเคราะห์ร้าย แต่คาโอรุโกะบอกมิฮารุว่าจะให้อยู่รอที่นาสงสาร

“มิฮารุก็กลับก่อนเถอะ เพราะไม่รู้ต้องรอนานแค่ไหนด้วย”

แต่ว่า มิฮารุพูดค้างแค่นั้นแล้วเงียบไป ดวงตามายแววลังเล

“ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นฉันจะโทร.ไป” คาโอรุโกะบอก

มิฮารุพยักหน้า จ้องมองคาโอรุโกะแล้วพูดขึ้น “ขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ค้ำครองนะพี่”

อืม คาโอรุโกะตอบ

หลังชิซึโกะกับมิฮารุกลับไป บรรยากาศยังดูตึงเครียด ในโรงพยาบาล มีการปรับอุณหภูมิให้เหมาะสม ทว่าคาซึมาสะกลับอึดอัดจนต้องถอดเน็คไท และเสื้อตัวนอก

ทั้งคู่ทำได้เพียงแต่รอโดยไม่คุยอะไรกัน ระหว่างนั้นมีหลายสายโทร.เข้าสมาร์ทโฟนของคาซึมาสะ ทั้งหมดเป็นเรื่องงาน แถมยังมีอีเมลส่งเข้ามาไม่ขาดสายทั้งที่เป็นวันเสาร์ ซึ่งก็เป็นอีเมลงานของบริษัท จนท้ายที่สุดเขาก็ปิดเครื่อง เพราะตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาสนใจเรื่องงาน

คาซึมาสะเปิดประตูห้องคอยสำหรับญาติ มองเห็นประตูห้องไอซึยูที่อยู่ข้างๆ เขาพยายามชะเง้อมองเข้าไปหลายครั้ง แต่เหมือนจะไม่มีวี่แววคืบหน้า และไม่รู้ว่าจะข้างในกำลังทำอะไรอยู่

ก่อนจะออกไปซื้อเครื่องดื่มเพราะรู้สึกคอแห้ง พอมองออกไปนอกหน้าต่างขณะซื้อชาญี่ปุ่นแบบขวดพลาสติกตรงตู้ขายของอัตโนมัติถึงเพิ่งรู้ว่าเป็นตอนค่ำแล้ว

เลยสองทุ่มเล็กน้อยมีนางพยาบาลเข้ามา “คุณฮาริมะใช้มั้ยคะ”

“ครับ” คาซึมาสะกับคาโอรุโกะลุกขึ้นพร้อมกัน

“คุณหมอต้องการคุยด้วยนะคะ ขอเวลาหน่อยได้มั้ยคะ”

ครับ คาซึมาสะตอบ พยายามจ้องดวงหน้ากลมของนางพยาบาลที่น่าจะอายุเกินสามสิบเพื่อจับความรู้สึก แต่อีกฝ่ายทำหน้าที่เรียบเฉยอยู่ตลอดเวลา นางพยาบาลพาไปยังห้องที่อยู่ข้างห้องไอซึยู ในห้องมีคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะ ชายที่ดูเหมือนนายแพทย์กำลังเขียนอะไรบางอย่างลงในเอกสาร แต่พอเห็นพวกคาซึมาสะเข้ามาจึงหยุดมือและเชิญให้นั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม

นายแพทย์แนะนำตัวว่าชื่อชินโด เป็นแพทย์เฉพาะทางด้านประสาทศัลยศาสตร์ อายุคงประมาณสี่สิบห้าปี หน้าผากกว้างเผยให้เห็นภาพลักษณ์เฉลียวฉลาด

“ผมจะขออธิบายสถานการณ์ในตอนนี้ะครับ” ชินโดมองคาซึมาสะสลับกับคาโอรุโกะแล้วเริ่มพูด “แต่ถ้าพวกคุณทั้งสองคนอยากพบลูกสาวก่อน ผมก็จะพาไปครับ แต่ที่เชิญให้ทั้งคู่มาที่นี่ก่อน เพราะจากสถานการณ์แล้วหากพวกคุณได้รับทราบข้อมูลเบื้องต้นสักหน่อยอาจช่วยให้ยอมรับสภาพความเป็นจริงได้ง่ายขึ้น”

น้ำเสียงของชินโดฟังดูราบเรียบ แต่จากที่เลือกใช้คำพูดอย่างระวังทำให้รู้ได้ว่าสถานการณ์ต้องไม่ธรรมดาแน่

คาซึมาสะกับคาโอรุโกะมองหน้ากัน แล้วเบือนสายตากลับไปทางนายแพทย์

“อาการหนักเลยหรือครับ” น้ำเสียงของเขาสั่นเครือเล็กน้อย

ชินโดพยักหน้า “เธอไม่ได้สติครับ” ก่อนจะพูดว่า “พวกคุณคงทราบกันแล้ว แต่หลังถูกส่งมาที่โรงพยาบาลไม่นานหัวใจของเธอก็เริ่มกลับมาเต้นอีกครั้ง แต่ช่วงระหว่างนั้นคิดได้แค่ว่าคงแทบไม่มีเลือดส่งไปเลี้ยงร่างกาย แต่ถึงอย่างนั้นก็มีหลายเคสครับที่อวัยวะภายในอย่างอื่นได้รับความเสียหายเพียงเล็กน้อย ทว่าเฉพาะสมองที่เป็นคนละเรื่อง หลังจากนั้นคงจะค่อยๆทราบรายละเอียดมากขึ้น แต่น่าเสียดายครับที่ต้องเรียนว่าสมองของเธอได้รับความเสียหายค่อนข้างมาก”

ราวกับภาพตรงหน้าเอนวูไปตามคำพูดนายแพทย์ เขารู้สึกราวกับเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องจริง ทว่าในมุมหนึ่งของสมองก็มีความมุ่งมั่นว่าจะหาทางทำอะไรสักอย่าง สมองได้รับความเสียหาย? แล้วไงล่ะ ฮาริมะเท็กซ์มีเทคโนโลยี BMI อยู่ จะเป็นอาการของโรคเล็กๆน้อยๆที่แสดงภายหลังหรืออะไรก็จะจัดการให้ดู...เขาจะจะปลอบคาโอรุโกะซึ่งคงกำลังจมอยู่กับความสิ้นหวังข้างๆที่หลังเช่นนั้น

แต่คำพูดที่นายแพทย์ตอบกลับคาโอรุโกะซึ่งถามด้วยน้ำเสียงสะอื้นว่า “คุณหมอมะบอกเธออาจไม่ฟื้นแล้วหรือคะ” นั้น ได้ทำลายความมุ่งมั่นของคาซึมาสะลงแบบราบคาบ

ชินโดทั้งช่วงครู่หนึ่งแล้วตอบ “ควรทำใจเช่นนั้นครับ”

คาโอรุโกะกิริตร้องเพลงยกสองมือปิดหน้า คาซึมาสะเองถึงขั้นตัวสั่นเต็มไม่หยุด

“ไม่มีทางรักษาเลยหรือครับ ทำอะไรไม่ได้แล้วอย่างนั้นหรือครับ” เขาลองถามออกไปเช่นนั้น

ชินโดกะพริบตาที่อยู่หลังแว่น

“แน่นอนว่าตอนนี้เราเองก็กำลังทำการรักษาอย่างสุดความสามารถครับ แต่ ณ เวลานี้เรายังจับสัญญาณการทำงานของสมองเธอไม่ได้ แก้มคลื่นสมองของเธอยังคงวิ่งเป็นเส้นราบ”

“คลีนสมอง...หมายถึงสมองตายหรือครับ”

“ตามหลักแล้วตอนนี้ยังไม่อาจใช้คำนั้นได้ครับ สิ่งที่เราเห็นได้จากคลีนสมองหลักๆเลยคือการทำงานของไฟฟ้าของสมองส่วนซีรีบรัม^๑ กรณีของเธอต้องเรียนว่าอย่างน้อยก็เป็นที่น่าขัดแล้วว่าสมองส่วนซีรีบรัมหยุดทำงาน”

“คุณหมอจะบอกว่าส่วนอื่นนอกจากส่วนซีรีบรัมอาจยังทำงานหรือครับ”

“ถ้ากรณีนั้นจะเป็นภาวะตื่นโดยไม่มีสติรู้ตัว หรือที่เรียกว่าสภาพผักครับ แต่ว่า...” ชินโดเลียริมฝีปาก “ในกรณีนั้นก็มีความเป็นไปได้ต่ำเหมือนกัน กรณีของผู้ป่วยสภาพผักนั้น แม้คลีนสมองจะไม่น่าเป็นปกติ แต่ก็ยังมีลักษณะเป็นคลีนให้เห็น สภาพในตอนนั้นแม้แต่ผลสแกน MRI^๒ ก็คงยากครับที่จะบอกได้ว่าสมองกำลังทำงาน”

คาซึมาสะกดหน้าอก รู้สึกหายใจลำบาก ไม่สิ อึดอัดเหมือนว่าลึกลงไปในอกกำลังถูกบีบรัด แค่นี้ก็ทรมาน นึกอยู่ว่าต้องถามอะไรสักอย่างแต่ในหัวกลับไม่มีอะไรผุดขึ้นมา สมองของเขาปฏิเสธที่จะนึกคิดไปแล้ว

คาโอรุโกะซึ่งอยู่ข้างๆ ยังคงยกสองมือปิดหน้าทั้งร่างสั่นหวั่น

คาซึมาสะสูดหายใจเข้าออกลึกๆ แล้วถาม “ข้อมูลเบื้องต้นมีเท่านี้หรือครับ”

“ใช่ครับ” ชินโดตอบ

คาซึมาสะแตะหลังคาโอรุโกะ “ไปหาลูกกัน”

ความโศกเศร้าสะท้อนใจแผ่ออกมาจากช่องว่างของมือที่เธอยกขึ้นปิดหน้า

ชินโดพาทั้งคู่มายังห้องไอซียู มีแพทย์สองคนกำลังล้อมเตียงจ้องเครื่องวัดและปรับเครื่องมืออะไรสักอย่างด้วยใบหน้าที่จริงจัง ชินโดเข้าไป

^๑ซีรีบรัม หรือสมองส่วนหน้า ทำหน้าที่ควบคุมพฤติกรรม อารมณ์ ความคิด ความจำ และการเรียนรู้ นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงความรู้สึกต่างๆ เช่น การได้ยิน การมองเห็น การรับกลิ่น การรับรส และการรับสัมผัส

^๒MRI คือเครื่องมือตรวจวินิจฉัยโรคที่ใช้สำหรับสร้างภาพอวัยวะภายในร่างกาย เพื่อตรวจหาความผิดปกติของอวัยวะต่างๆ เช่น สมอง กระดูกสันหลัง ตับ ไต เป็นต้น

กระซิบอะไรบางอย่างกับแพทย์คนหนึ่ง อีกฝ่ายตอบด้วยใบหน้าเคร่งเครียด แต่เขาไม่ได้ยินบทสนทนา นั้น

คาซึมาสะกับคาโอรุโกะเข้าไปใกล้เตียง ความรู้สึกหม่นเศร้าพลันเข้าปกคลุมอีกครั้ง

ที่นอนอยู่ตรงนั้นคือลูกสาวของตนไม่ผิดแน่ ผิวขาว ใบหน้ากลม และริมฝีปากสีชมพู...

แต่ไม่อาจพูดได้เลยว่าดูสงบ ร่างนั้นถูกเชื่อมต่อด้วยสายท่อมากมาย โดยเฉพาะท่อช่วยหายใจที่ถูกสอดลงไปใต้อ้นเห็นแล้วช่างน่าปวดใจ หากแทนกันได้ คาซึมาสะก็อยากไปนอนอยู่ตรงนั้นเสียเอง

ชินโดเดินเข้ามา “เธอหายใจเองไม่ได้ครับ” เขาพูดเหมือนอ่านใจ คาซึมาสะออก “ที่ทำได้เราก็กำหนดทุกหนทางแล้ว ยังไงโปรดเข้าใจด้วยครับว่านี่คือผลที่ได้”

คาโอรุโกะหยุดฝีเท้าที่ทำท่าจะเข้าไปใกล้เตียงหันไปถามชินโด “ขอจับหน้าเธอได้มั๊ยคะ”

“ได้ครับ เชิญเลย” ชินโดตอบ

คาโอรุโกะเข้าไปยืนข้างเตียง ค่อยๆ ยื่นมือไปแตะแก้มขาวๆ ของมิซึโฮะ “อุน ทั้งอุ่นแล้วก็นุ่ม”

คาซึมาสะเองก็เข้าไปมองลูกสาวข้างคาโอรุโกะ ถึงต่อสายท่ออยู่ แต่พอมองดีๆ แล้วเป็นใบหน้าที่น่าดูกลับสบาย

“โตขึ้นเยอะเลย” คำที่ไม่เหมาะกับสถานการณ์อย่างมากหลุดออกมา นานแล้วที่ไม่ได้มองใบหน้ายามหลับของมิซึโฮะ

ใช้มั๊ยละ คาโอรุโกะพิมพ์ “อย่างชุดว่ายน้ำปีนี้ก็ต้องซื้อให้ใหม่ด้วย”

คาซึมาสะขบฟันกราม ในตอนนี้หน้าตาแทบเอ๋อตัน แต่เขาจะร้องไห้ไม่ได้ บอกตัวเองว่าหากจะร้องไห้จริงๆ ก็ต้องเป็นวันข้างหน้า ไม่ใช่ตอนนี้

คาซึมาสะเห็นหน้าจ่ออะไรบางอย่างจากทางหน้าต่าง เขาไม่รู้ว่ามันเป็นเครื่องอะไร แต่หน้าจ่อมืดอยู่แบบนั้นคงเพราะไม่ได้เปิดเครื่อง

บนนั้นปรากฏภาพคาซึมาสะกับคาโอรุโกะ สามสิ่งสวมชุดสูทสีดำกับภรรยาที่สวมชุดวันพีชสีกรมท่าดูราวกับกำลังอยู่ในชุดไว้ทุกข์